

RECUNOȘTIȚĂ ETERNĂ

Prof.înv.primar Drăgan Daniela – Școala Gimnazială Nr.2, Lugoj, jud. Timiș

„Femeia – personalitate în societatea românească” a fost o temă generoasă a simpozionului desfășurat la școala din satul natal, în urmă cu câțiva ani. Participarea mea la acest simpozion a fost prilejul demult căutat de a mă reîntoarce în locul unde am cunoscut atâtea bucurii, unde am avut atâția dascăli inimoși, pe care i-am admirat și respectat, pe care i-am ridicat pe un piedestal, de unde nimeni nu m-a putut convinge să-i cobor.

Deasupra tuturor celor care mi-au dat câte un colț din sufletul și mintea lor, stă draga și scumpa mea învățătoare, Todorescu Vioara. Când îi rostesc numele, un sentiment de nostalgie îmi învăluie sufletul și un chip sfânt îmi apare în fața ochilor.

Era micuță, sensibilă, mereu cu un zâmbet în colțul gurii, cu un glas melodios, uneori ascuțit, ce te atenționa că nu e de glumă, alteori molcom, ce te liniștea și îți dădea un sentiment de siguranță, de protecție; strictă în ceea ce privește conduita elevilor ei, dar generoasă și protectoare.

Prin atitudine, seriozitate și corectitudine impunea respect tuturor colegilor, părinților, elevilor, sătenilor. Niciodată nu aș fi îndrăznit să trec pe lângă dânsa și să n-o salut, ori să-i încalc cuvântul cu bunăștiință. Tot ce spunea „tovarășa învățătoare” era literă de lege, pentru noi, învățăceii.

Micuți fiind, o mai așteptam în clasă în gălăgie și atunci era „Jale” cu „J” mare, așa cum zicea dumneaei.

Îmi amintesc cât de strictă era cu noi în privința igienei personale, dar și a clasei. Dacă nu aveai batista și unghiile curate: era „Jale” cu „J” mare; dacă colțurile caietelor și ale cărților erau îndoite: era „Jale” cu „J” mare; dacă nu aveai uniforma curată și călcată: era „Jale” cu „J” mare; să nu mai vorbim dacă nu ai învățat sau nu ți-ai făcut tema...știți deja: era „Jale” cu „J” mare. Poate credeți că acest „Jale” cu „J” mare era urmat de o bătaie zdravănă? Nu! Nu era deloc așa. Era însă însoțit de o privire tăioasă ce-ți dădea fiori, dar era de-ajuns. Înțelegeam că am greșit și ne rușinam. Uneori o judecam că era parcă prea pretențioasă, dar azi, dacă aș putea, i-aș mulțumi. Oare aș fi fost, azi, ceea ce sunt dacă nu aș fi primit atâtea pilde de la dânsa?

Îmi amintesc, ca și când ar fi fost ieri, că eram în clasa I și mă „luptam” cu grupurile de litere, iar „Domnul Cinci” nu mă lăsa deloc să-l scriu corect. Am dat o dictare și ghinion. Printre puzderia de cuvinte, care mai de care mai dificile sau mai simple, se afla și „Cinciul” năvălaș. Bineînțeles că l-am scris greșit și a fost „Jale” cu „J” mare. Cuvinte grele, de dojană, au tăbărit asupra mea. Am plâns, am suferit, dar, de atunci, niciodată nu l-am mai greșit pe „Cinci”.

N-am uitat niciodată cât suflet a pus în tot ceea ce făcea, fie că era o oră de curs sau o serbare. Cât se zbătea să ne facă să înțelegem totul din clasă, căci acasă nu prea avea cine să ne ajute! Câtă răbdare și câtă pricepere a avut ca să instruiască câte două clase deodată! Își drămuia cu o precizie uimitoare fiecare oră, iar noi o priveam ca pe o ființă extraordinară, ce știe tot, ce nu greșește niciodată. Era deosebită. Chiar și parfumul cu care se dădea avea parcă un miros aparte, fin.

Și astăzi, după atâția ani de când a plecat printre stele, în sufletul și în mintea mea, amintirea ei a rămas neștersă. Când îi rostesc numele, îmi apare în gând aceeași persoană ce în urmă cu peste 40 de ani a apărut ca o zână, coborâtă parcă din tărâmul basmelor, pentru a ne arăta, mie și colegilor mei, drumul vieții.

De multe ori îmi reproșez că nu mi-am găsit timp să o mai vizitez, să stăm pe îndelete de vorbă, să-i spun ce a însemnat pentru mine. Acum, regret enorm. Mereu avem impresia că totul se poate amâna, dar învățăm prea târziu, că în viață nimic nu se poate amâna la nesfârșit.

Recunoștință eternă, draga mea învățătoare!